

Preek "HOMILIE DRIEVULDIGHEIDSZONDAG 2009"

HOMILIE DRIEVULDIGHEIDSZONDAG 2009

Van tijd hoor je van onderzoeken naar het bestaan van God. Mensen op straat wordt de vraag voorgelegd: "Geloof je in God?" Bekend is het onderzoek: "God in Nederland." van enkele jaren geleden. Wie deze onderzoeken bestudeert, kan vaststellen, dat er een grote groep mensen niets heeft met God. De eerste Russische astronaut Yuri Gagarin riep triomfantelijk uit: "Ik ben in de ruimte geweest en heb God nergens gezien." Voor velen is God een menselijke uitvinding, bedacht om een antwoord te geven op die vragen, waarop de mens vroeger het antwoord schuldig moest blijven. Naarmate de wetenschap vorderde, werd het terrein van God kleiner en uiteindelijk werd God dood verklaard. Volgens hun berekeningen zouden de jaren voor de Godsaanhangers te tellen zijn. Dan zou de tijd van God voorbij zijn. Men kan vaststellen, dat de mens steeds met God geworsteld heeft. In de bijbel al kan men lezen: "De dwazen beweren: Er is geen God."

Naast deze groep van Godontkenners is er echter een groep, die trouw in God blijft geloven. Hun aantal mag dan wel kleiner geworden zijn, maar zij laten zich niet van de wijs brengen door degenen die luid verkondigen, dat de tijd van God voorbij is. In het communistische Rusland had men het tijdstip uitgerekend, wanneer de gelovigen vermoedelijk zouden zijn uitgestorven. Maar tot ieders verbazing bleken er ondanks alles steeds groepen nieuwe gelovigen de weg naar de kerk te vinden. Toen niet het geloof, maar het communisme in elkaar gestort was, keerden velen terug naar de kerk om er het geloof te vieren, dat zij, vanwege onderdrukking, niet in het openbaar hadden durven te belijden.

Ook Nederland kent een groep nieuwe katholieken of terugkerende katholieken. Vaak zijn het hoog opgeleide mensen, intellectuelen, zoals de schrijfster Vonne van der Meer. Zij herkennen zich niet in de afwijzing van Gods bestaan zoals de grote massa doet. Integendeel. Zij zijn tot de ontdekking gekomen, dat een wereld-zonder-God een lege wereld is, een koude wereld, een egoïstische wereld, een harde wereld. Zij voelen aan, dat de mens-zonder-God een ongeleid projectiel is, die op eigen voordeel uit is, op macht en aanzien. De mens-zonder-God is gauw jaloers, met alle gevolgen van dien. Niet dat de gelovige deze onhebbelijkheden niet heeft, maar de gelovige erkent, dat zijn bestaan deze zondige aspecten ook heeft. Hij vecht ertegen. Hij praat zich niet goed, schuift geen schuld af, maar belijdt zijn schuld en vraagt vergeving. De gelovige dient bereid te zijn om zijn leven te laten toetsen en maakt niet zichzelf tot norm.

Nieuwe katholieken zijn meestal geen cultuurkatholieken, geen van-huis-uit-katholieken. Zij zijn op zoek gegaan naar waarheid, naar de waarde van hun bestaan. Zij verwonderen zich weer over het leven, over de mens, over de natuur. Deze verwondering over de schepping brengt hen tot de Schepper, die dit alles heeft geschapen. Deze Schepper is voor hen geen oerkracht, maar een persoonlijke God, die wij Vader mogen noemen, die zich ons lot aantrekt. Die met ons zo begaan is, dat Hij niet op afstand gebleven is, maar zijn Zoon in Jezus van Nazareth liet mens

worden om ons naar zich toe te trekken. Zijn geboorte vieren wij met Kerstmis.

Nieuwe christenen vragen naar de zin en naar de opdracht van het bestaan. Zij willen niet aannemen, dat wij zomaar, voor een korte tijd, in dit bestaan zijn neergezet, zonder toekomst en zonder leven na dit leven. De mens die geen God en geen hemel erkent, wil niet dienen, maar heersen, want hij heeft buiten dit leven niets meer te verwachten. Daarom zoekt mensen-zonder-God vaak de roes en het vertier. Daarin zoeken zij, wat zij de kwaliteit van het leven noemen, maar ligt de kwaliteit van het leven niet in de liefde? Ligt de kwaliteit van het leven niet in het gegeven, dat je een mens van liefde mag zijn die de ander gelukkig mag maken? Jezus leert ons, dat je het geluk niet vindt door het te willen grijpen, maar door je in te zetten om het geluk van anderen te bewerken en ervoor offers te brengen. Jezus heeft deze liefde tot het uiterste betoond in zijn kruisdood. Plaatsvervangend onze schuld op zich nemend, heeft Hij ons met God verzoend om ons het eeuwige leven te schenken. Dat vieren wij met Pasen.

Maar Pasen is geen eindpunt. Gods zorg blijft in Woord en sacrament door de heilige Geest. De trouwe God laat ons niet alleen, maar neemt ons zelfs in dienst. Dat vieren wij met Pinksteren.

Wij vieren dit weekend Drievuldigheidszondag, een zondag toegewijd aan de Drieëne God, De Schepper van hemel en aarde, die wij als vader mogen aanspreken. Hij is de God van liefde, de God van mensen, die ons nabij gekomen in Zijn Zoon Jezus. Wij willen hem danken, dat Hij steeds naar mensen op zoek blijft gaan, niet voor zijn eigen eer, maar opdat wij gelukkig, zalig worden. Amen.